

[Veistrup.]

jeg forstaaer, at man heller ikke fra den sociale Administrations Side her i København har anset det for nødvendigt.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen) udtalte ved anden Behandling, at ogsaa det konservative Folkeparti var interesseret i en god Lov. Det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Johs. Hansen) gjorde opmærksom paa, hvad det var for en god Lov, man ønskede. I Udvalgets Betænkning har man i Virkeligheden et kort Resumé af, hvad det konservative Folkeparti forstaaer ved en god Lov. Det er først og fremmest, som det blev nævnt af det ærede Medlem, en Udvidelse af Fattighjælpen og Indskrænkning af Kommunernes Forpligtelser vedrørende Anstaltsforsørgelse, skønt alle Partier i Rigsdagen, saa vidt jeg har forstaaet, har været enige om, at Anstaltsforsørgelsen burde udstrækkes i langt højere Grad end hidtil. Dette at have paarørende paa Sindssygeanstalter, Abnormanstalter, eller hvor det nu maatte være, er en saa kolossal Byrde for den enkelte Familie, at det er rimeligt, at denne Anstaltsforsørgelse i høj Grad lægges over paa det offentlige. Derfor er det mig ganske ufatteligt, at man fra den Side mener, at man er gaaet for vidt her, og at man tværtimod skulde indskrænke Anstaltsforsørgelsen eller rettere sagt Kommunernes Forpligtelse i saa Henseende. Man ønsker endvidere Indskrænkning af Særhjælpen, som i høj Grad angaar Børnene, og dernæst Indførelse af strenge Regler om Eftergivelse af Kommunehjælp og betydelige Indskrænkninger af det offentlige Udgifter, blandt andet Udgifterne til Børnebidrag til enlige Forsørgere. Her har man, om jeg saa maa sige, i et kort Resumé det, som man fra konservativ Side forstaaer ved en god Lov, og efter disse Udtalelser beklager jeg ingenlunde, at det konservative Parti ikke staaer som Medforlagsstiller til den Lov, som vi maaske skal vedtage i Dag. Det forekommer mig, at den Opfattelse, jeg nærer med Hensyn til social Forsorg, og den Opfattelse, man nærer fra konservativ Side, er saa vidt forskellige, at det neppe vilde være muligt at forene de Standpunkter, som her har fundet Udtryk.

Det ærede Medlem nævnte de forskellige Hjem, der omtales i Lovforslaget, bl. a. Fredeshjem, og jeg forstod det ærede Medlem, som om hun mente, at dette Forlig var kommet til Verden paa et Fredeshjem. Hvis det er rigtigt, synes det mig at være et Bevis

paa, hvilke prægtige Resultater der kan fremkomme af et saadant Fredeshjem, og jeg vil haabe, at der vil komme adskillige Fredeshjem, som er i Stand til at tilvejebringe saadanne Resultater.

Men, som sagt, jeg ser intet Formaal forbundet med at fortsætte denne Diskussion. Vi er jo fra de tre Partiers Side enige om, at det Forslag om offentlig Forsorg, som her foreligger, sagligt er et saa stort Fremskridt for alle Parter i vort Samfund, at vi er rede til at gennemføre det, saaledes som det nu foreligger for os, og jeg skal da for mit Vedkommende anbefale Forslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Socialministeren (Steincke): Jeg vil begynde med at takke de ærede Ordførere for Venstre (K. Pedersen) og Socialdemokratiet (Johs. Hansen) for deres Udtalelser. Dernæst vil jeg vende mig med nogle Bemærkninger mod det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen), Ordføreren for det konservative Folkeparti.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at det maatte skyldes manglende Tillid mellem de bundsforvandede, altsaa mellem Regeringspartierne og Venstre, naar Socialreformen, skønt den havde ligget færdig i et Par Uger her i Tinget, først nu kom til Behandling. Jeg for mit Vedkommende har ikke mærket noget til manglende Tillid mellem dem, der har forhandlet paa de Omraader, som jeg har haft med at gøre, hverken fra vor Side eller fra Venstres Side. Det er vel overhovedet saaledes her i Rigsdagen, at naar man er blevet enig om en eller anden Ting, saa stoler man paa hinanden, og saa kan man stole paa hinanden. Den Omstændighed, at Socialreformen har ligget og ventet paa Ejendomsskatterne og Grundværdistigningsskylden, skyldes ikke manglende Tillid, men skyldes, at disse Dele var et Led i et Forlig, og saa længe man ikke havde gennemdiskuteret og var blevet enig om disse forskellige Dele, saa længe blev de enkelte Dele ikke vedtaget. At der er noget mærkeligt heri, kan jeg ikke forstaa. Forholdet er jo det, at det saakaldte Kanslergade-Forlig kun var et Udkast; man var klar over den Gang, at der vilde kræves meget omfattende og meget besværlige Forhandlinger ikke alene om Detailler, men ogsaa om vigtige Enkeltspørgsmaal, før man var i Stand til at se, om man vilde kunne føre det ud i Livet som Følge af de paa mange Punkter vidt forskellige Anskuelser, der herskede mellem Deltagerne. Det er lykkedes, og det er kun lykkedes paa Grund af